

Bola

Remélem, hogy a Szomszédokban folyvást népszerűsödő Gyula úr, mozgalmi nevén Horváth Gyula (karcagi származású) színművész cefetül érezte magát a bőrében szilveszterkor, midőn a Szuperbola címűben rá kimért szerepe szerint pocskondiáznia kellett Spiró Györgyöt, Kornis Mihályt, Moldova Györgyöt meg Eörsi Istvánt. Minden ok nélkül. Politikustól, valamint tárgyilagosságra törekvő rádiószerkesztőtől az ilyesmi kész jótétemény. Merthogy súrolja az ingyenreklám határát. Valljuk meg, Spirót, Kornist alig ismeri a nagyon-nagyközönség (Moldova más tézsta, de neki is üzlet az írás, Eörsiről nincsenek adataim), úgyhogy a rájuk fennhangon fenekedő politikus besegítheti őket a köztudatba.

De a színész más. A színész játékos. Ám Horváth nem játékból mocskolta a fent nevezett írókat. Hanem készpénzért (honorárium!). Olyas dolog ez, mint amikor a selyemhernyó elítélőleg nyilatkozik az eperfalevélről, miközben azt létfönntartásához táplálékul használja. A játékos meg – ez idő szerint – a tollforgatók munkájából veszi magához az életnedveket. Regényből, drámából, versből. (Meglehet, épp Korniséből, Spiróéből, Eörsiéből.) A viszony persze nem egyoldalú. Talán a színész is táplálja, viszonteteti az írókat. Kis falatokkal, inyes katonákkal. De hát éppen ezért nem világos, mi okból vállalja Horváth színész Kornis és a többiek bepiszkítását. S fordítva: vajon miért nem iparkodik Spiró és több „tettetársa” a sárga földig mocskolni, újabb keletű szóval leszuperbolázni, lebolázni Horváth színészt, aki – remélem – cefetül érezte magát szilveszter éjjelén.

Varga Sándor